

Markéta Šichtařová: Čipy pod kůží

- CZ24 News | 7. ledna 2022

ČÍNA: Žádná diktatura nezapomíná na děti. Komunisti měli jiskry, pionýry a svazáky jako své budoucí kádrové rezervy. Ani Číňané nezapomínají na děti.

Na první pohled se zdá, že jim jde hlavně o to, aby nebyli záškoláci jako Švédka Greta, která místo do školy chodí protestovat za ekologii před parlament. Na druhý pohled to začíná být nebezpečnější. Číňané rozjíždí výrobu školních uniforem s čipem, který monitoruje pohyb dětí. U těch se předpokládá, že mobil ještě nemají, tedy skrze mobil je zatím ještě kontrolovat kvůli věku nelze. O každém dítěti systém ví, kde je.

Skončí to jednoho dne čipem pod kůží? Těžko říci. Dneska sci-fi. Ale je-li čip v uniformě, už od toho bodu nejsme daleko. Přeci jen uniforma se dá sundat. Vláda bude chtít jít dál.

Pokud snad část obyvatelstva proti tomu něco v Číně namítá, nejsou o tom zprávy. Ale pochybuji, že by skrytý odpor byl příliš velký, protože je pravděpodobné, že jakoukoliv touhu po svobodě už úřady z obyvatelstva vyhnaly. Respektive nezdá se pravděpodobné, že by obyvatelstvo po všech těch desetiletích diktatury vůbec ještě tušilo, co to svoboda znamená. A když něco neznáte, nechybí vám to. Zato víme, že firmy s vládou ochotně spolupracují. Něco jako soukromí neexistuje.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Je nezpochybnitelné, že jsme na samém počátku čínské cesty. Lidé budou sledováni, černé skřínky budou instalovány, později možná zjištěná data budou automaticky párována s fyzickými osobami jako v Číně.

Sledování je v Číně všudypřítomné, Velký bratr vládne a dávný symbol svobody, auto, padl. Dneska je auto váš šmírák. Výrobci elektrických aut mají v Číně nařízené instalovat do všech vozů zařízení monitorující pohyb. Auta musí odesílat informace do státních monitorovacích středisek. Odhaduje se, že každé auto odešle za měsíc v průměru víc než 1 GB dat.

Pochopitelně jako každá restrikce a byrokracie i toto má svůj údajně bohulibý důvod: Data jsou státem údajně analyzována ke zvýšení bezpečí. Mají také usnadnit plánování infrastruktury a rozvoj průmyslu. To, že v pozadí může stát i sledování osob a jejich zvyků, se už moc nerozebírá. Ani to, že až budou auta zcela samořiditelná, bude je moci centrála kdykoli zastavit a poslat kamkoli proti vůli majitele.

Možná teď nevidíte paralelu se zbytkem světa. A možná jen proto, že třeba ještě nevíte, že i nově vyvíjená auta v Evropě a Americe odesílají data o pohybu a provozu auta. Je tu zatím jen jeden zásadní rozdíl: Data jsou odesílána pouze výrobci, který na základě nich vyvíjí a vylepšuje automobil.

Odtud je ovšem jen krůček k tomu předat data dál.

A možná jste si ještě nespojili, že čipy na uniformách jsou v podstatě jen variací na aplikaci „tečka“.

Zatímco v Číně jde údajně o rozvoj průmyslu a infrastruktury, v Evropě nás státy spíš budou kontrolovat a vychovávat, abychom se chovali „slušně“ a „bezpečně“.

Rozhodnutí v Číně i v EU mají možná rozdílnou motivaci, ale v konečném výsledku vedou k témuž. Společnost se pohybuje mezi svobodou a diktaturou jak kyvadlo. Máme desetiletí svobody, pak dochází pár let k posunu a pak najednou zjistíme, jak svobody ubylo, a přišla nesvoboda. Ohromné uvolnění a také velká svoboda devadesátých let, kdy se nikdo nebál cenzury, jsou pryč. Po roce 2000 přišlo zprvu nenápadné utahování šroubů.

V Číně si dlouho lámali hlavu, jak donutit lidi k dodržování zákonů a poslušnosti, až pod nálepkou, že pořádek musí být, vymysleli takzvané „sociální hodnocení lidí“. Někdy se tomu také říká sociální kreditní systém.

Vše začalo celkem nevinně. Lidé se dobrovolně hlásili do systému, který zprvu připomínal jakousi kombinaci našeho rejstříku trestů a seznamu neplatičů dluhů. Řada firem začala lidem nabízet výhody, když se do systému přihlásí, podobně jako u nás máte v obchodě slevy, když se v něm zaregistrujete. Čínské firmy, které něco půjčovaly nebo prodávaly, chtěly prostě vědět, zda jednají s důvěryhodným člověkem, který zaplatí včas, udělá vše podle dohody a nebudou s ním mít problémy. Dávalo to smysl.

Slušní lidé z toho měli výhody: nemuseli platit kauci při pronajmutí bytu, auta, kola a podobně. Banky jim daly nižší úroky, dostali slevu ve vlaku a tak dál. Až 200 milionů lidí se najednou mohlo chlubit tím, jací jsou slušní, když měli vysoké sociální hodnocení. Všem to vyhovovalo.

Časem se ale vše zvrtilo. Postupně se ukázalo, že na tento systém má přejít celá země, a to povinně. Navázalo se na projekt takzvaného „zlatého štítu“. Ten v roce 2003 představilo čínské Ministerstvo veřejné bezpečnosti jako sledovací systém založený na databázi digitalizovaných informací. Dneska už má každý občan Číny hodnocení na základě svého chování. Vše je sledováno pomocí stovek milionů kamer, umělé inteligence, aplikací a dalších technologií. Najednou řada lidí pochopila, že to je systém nikoliv pro jejich dobro a finanční výhody, ale spíš pro jejich ovládnutí. Že jsou vlastně pod neustálým sledováním policie. Úřadům nelze uniknout.

A tady je pointa: Systém začal fungovat zcela dobrovolně, lidem se na počátku líbil a přinášel jim výhody. Sami se do něj hlásili. Teprve když nabobtnal, bylo už pozdě se z něj vymanit.

Tak co vám to připomíná?

AUTOR: Markéta Šichtařová

[ZDROJ](#)